

JSME POTŘEBNÍ NEBO NE? ZAMYŠLENÍ STAROSTY.

Vážení spoluobčané, čtenáři Janovického zpravodaje,

dovolte, abych se takto veřejně zamyslel nad nedávno přečteným článkem v MF DNES s názvem

„Stát přikáže obcím: Dejte byty potřebným“.

Článek vysvětloval jeden z klíčových plánů ministryně práce a sociálních věcí paní Michaely Marksové - zákon o sociálním bydlení. Zákon by měl údajně vyřešit současné problémy s vyplácením doplatku na bydlení, který dnes přijde stát asi na 13 miliard korun ročně (*Nebudu se vracet k tomu, jak nás představitelé státu ujišťovali, že se nic neděje, když jsme v roce 2012 předali za naše město petici proti zneužívání sociálních dávek - dnes to najednou problém je.*). Ale zpět k tématu: Podle návrhu zákona by na tzv. sociální byt měla mít nárok podobná skupina lidí, kteří dnes pobírají příspěvky na bydlení. Pokud by příslušný úředník (pravděpodobně Úřadu práce) posoudil, že žadatel má nárok na sociální bydlení, bude obec povinna tomuto žadateli do šesti měsíců byt přidělit. Pokud tak neučiní, hrozí obci pokuta až do výše milionu korun.

Tolik velmi stručně o návrhu ministryně Marxové. To ale není to hlavní, co mě ve zmíněném článku překvapilo a nad čím se chci společně s vámi pozastavit. Zaujal mě totiž především nadpis „**Dejte byty potřebným**“.

Pokud jsou ti, kteří dnes bydlí v ubytovnách a jejichž situaci chce paní ministryně novým zákonem vyřešit, nazýváni jako „**POTŘEBNÍ**“, napadá mě jediná otázka:

„JSME TEDY MY OSTATNÍ NEPOTŘEBNÍ?“

Jsem tedy nepotřebný já a moje rodina, rodiny mých kamarádů, i vy a vaše rodiny? My jsme se zřejmě dopustili základní životní chyby. Ráno (někteří i odpoledne, nebo dokonce v noci) pravidelně den co den odcházíme do práce. Po práci se věnujeme svým dětem, aby „nerostly jako dříví v lese“ a v dospělosti se dovedly uplatnit, někteří se věnují v rámci zájmových aktivit i jiným dětem a mládeži (sporty, skauti apod.), jiní jsou aktivními občany (hasiči, myslivci apod.). Dobře víme o těch, kteří se musejí náležitě snažit a tzv. otáčet, aby svoji rodinu uživil, aby zajistili svým dětem vše, co potřebují, a aby taky zbylo něco na zábavu, dovolenou apod. Jsem přesvědčen, že někdy je to skutečně těžké. Když si chceme pořídit bydlení, musíme řádně platit ze svých vydělaných peněz nájemné, nebo si musíme koupit byt či postavit dům. Když chtějí bydlet mladí lidé, jsou většinou nuceni vzít si hypotéku, která je zatíží na velkou část života.

A přesto nás zřejmě nikdo nepotřebuje - nejsme totiž potřební!

Kde tedy my všichni děláme chybu?

Můžeme jen doufat, že ministerstvo práce a sociálních věcí si nedělí lidi na potřebné a nepotřebné, že se jednalo jen o použití nevhodného výrazu ze strany novináře a že zkrátka to celé nebude v nejbližší době pravda.

Doufejme tedy, že nás snad bude ještě někdo někdy potřebovat!?!

Michal Linhart, starosta města